



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **M.C.** bytem L.xx, Ch., zastoupeného advokátem JUDr. Zbyňkem Dvořákem z Advokátní kanceláře, se sídlem Erbenova č.572/1, Tábor, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 826/10-3/67.1/10157/Rg ze dne 15. července 2010,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 826/10-3/67.1/10157/Rg ze dne 15. července 2010 s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného krajského úřadu ze dne 15.7.2010 bylo zamítnuto odvolání M.C.a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu Města Liberec čj. MML 057278/10/OD/SSK ze dne 18.5.2010. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky M. C. proti oznámení Magistrátu Města Liberec ze dne 25.3.2010 o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve žalovaný stručně konstatuje dosavadní průběh řízení a poté reaguje na jednotlivé odvolací důvody. Nejprve odmítá tvrzení o povinnosti řešit otázku přestupku jako otázku předběžnou, neboť ve věci přestupku již bylo pravomocně rozhodnuto. Dále poukazuje na ust. § 44 a 45 z. č. 500/2004 Sb., ze kterého vyplývá, že sdělení o zahájení řízení se nevydává, pokud bylo řízení zahájeno na návrh a nikoli z moci úřední. Následně se zabývá otázkou zastoupení odvolatele ve správním řízení. Zde poukazuje na své přesvědčení o tom, že zplnomocnění zmocněnce z Kuvajtu bylo odvolatelem míněno jako plně účelové ve snaze řízení paralyzovat a nikoli si zajistit řádné zastoupení v řízení. Proto také jednal jen s účastníkem řízení.

Žalobce M. C. ve své včas podané žalobě uplatnil jediný žalobní bod, a to porušení práva účastníka na řádné zastoupení ve správním řízení. Poukázal na to, že ačkoli řádně

správnímu orgánu I. stupně oznámil, že je dále v řízení zastoupen, tento správní orgán na to procesně nereagoval, jen se o tom zmínil v odůvodnění svého rozhodnutí z 18.5.2010 a doručoval, stejně jako žalovaný, výhradně jemu a nikoli jeho zmocněnci. Tím bylo závažným způsobem porušeno jeho právo na řádný proces podle § 33 správního řádu. Závěry správních orgánů, kterým svůj postup odůvodňují, jsou zčásti pouhou spekulací, ke které nemá správní orgán právo, a zčásti jsou nepřezkoumatelné. Tím, že řádně nereagoval a nesdělil žalobci, že jeho zmocněnce neakceptuje, zbavil jej tak možnosti zplnomocnit zmocněnce jiného. Navrhuje proto, aby bylo zrušeno jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Obdobně argumentuje i ve své replice, ve které vytýká, že o zmocněnci mělo být rozhodováno usnesením. Dále žádá o náhradu nákladů řízení.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě pokládá procesní postup za správný. Bylo věcí účastníka, aby reagoval i na výzvy a sám svého zmocněnce vyrozumět. Také správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, proč rozhodnutí doručil jen účastníku. Účastníková práva, stanovená správním řádem, byla respektována. Odkazuje jak na ust. § 2 odst. 4) správního řádu, tak i na metodický pokyn ministerstva vnitra. Zvolený postup má oporu i ve věci, vedení u soudu pod sp.zn: 63 A 17/2010, ve které jiný účastník v obdobné věci a nyní zastoupený stejným advokátem, postupoval stejně jako žalobce. Navrhuj proto žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

V krátké rekapitulaci soud připomíná, že v průběhu správního řízení podle § 123a) a násl. z. č. 361/2000 Sb. bylo žalobci dne 1.4.2010 oznámeno sdělení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení. O jeho námitkách rozhodl Magistrát Města Liberec pod čj. MML 057278/10/OD/SSK dne 18.5.2010 tak, že je zamítl a oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení potvrdil.

Dne 21.4.2010 byla žalobci oznámena výzva k uplatnění práv účastníka řízení ze dne 16.4.2010 ve smyslu § 36 odst. 3) z. č. 500/2004 Sb.

Dne 16.4. 2010 byla zmíněnému magistrátu doručena plná moc ze dne 15.4.2010, podle které zastupuje M. C. v předmětném správním řízení A.E.K., bytem K..

Poté podal M. C. včasné odvolání (ze dne 8.6.2010) a o tomto odvolání bylo rozhodnuto krajským úřadem dne 15.7.2010 tak, že bylo zamítnuto, avšak nikoli jako nepřípustné, jak tvrdí žalobce v bodě II) žaloby, neboť bylo věcně projednáno.

Není sporu o tom, že ve smyslu § 33 z. č. 500/2004 Sb., správního řádu (SŘ) je účastník řízení oprávněn se nechat zastoupit zmocněncem a není také sporu o tom, že při volbě zmocněnce není omezen ani státní příslušností zmocněnce ani národností zmocněnce. V tomto směru je nutno žalobci přisvědčit, tuto zásadu nesporuje ani žalovaný.

Soud se však musel zabývat především otázkou, zda v dané věci skutečnost, že správní orgány obou stupňů nekomunikovaly se zmocněncem ale výhradně s účastníkem

řízení, bylo postupem zákonným s ohledem na specifické okolnosti, a pokud nikoli zda mohlo mít reálně vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci, jak má na mysli ust. § 76 odst. 1, písm. c) s.ř.s. či zjevně nikoli.

Soud je přesvědčen o tom, že správní orgány obou stupňů nepochybily ve své základní úvaze v tom, proč v dané právní věci zastoupení zmocněncem žijícím v Kuvajtu neakceptovaly z důvodu uvedeného pod bodem 3) odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ust. § 6 odst. 1) SŘ ukládá správnímu orgánu vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Námitka, že v dané věci by nemohly být správnímu orgánu vytýkány průtahy v řízení, vzniklé tím, že činil příslušné úkony vůči zmocněnci žijícímu v K., by nebyla akceptovatelná. Je totiž nezbytné přihlížet nejen k oprávněnému zájmu účastníka řízení (na zákonném a rychlém rozhodnutí ve věci za respektování jeho procesních práv) ale správní orgán je také povinen hájit i další zájmy, chráněné příslušnou právní normou (veřejný zájem ve smyslu § 2 odst. 4 SŘ), neboť souhrn práv a povinností subjektu musí být patřičně a logicky vyvážen s přihlédnutím ke smyslu konkrétní zákonné úpravy hmotněprávní. Proto také (mj.) správní řád (v ust. § 71) stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí a řízení, ve kterém lze v odůvodněných případech dané lhůty prodloužit. Jinými slovy to znamená, že vedle zákonných zájmů účastníka řízení (zde konkrétně žalobce na zastoupení ve správním řízení) je zde veřejný zájem, upravený zejména v ust. § 123a) a násl. z. č. 361/2000 Sb. na tom, aby byli vyloučeni (alespoň po jistou dobu) z oprávnění řídit motorové vozidlo po veřejné komunikaci ti, kteří toto své oprávnění ztratili tím, že dosáhli 12-ti bodů v bodovém hodnocení a jsou tudíž řidiči nedisciplinovanými. Obecným veřejným zájmem podle zmíněného zákona je ochrana bezpečnosti silničního provozu, která musí být zákonně prosaditelná. V uvedené právní věci z tohoto vyplývá, že by správní orgán, pokud by plně akceptoval bez dalšího takové zastoupení, zásadním způsobem prodloužil správní řízení (a soud je přesvědčen že i na léta nikoli jen na měsíce) a zjevně by tím ohrozil již zmíněný zákonný zájem, chráněný z. č. 361/2000 Sb. U zmocněnce z České republiky (a české či slovenské národnosti) není vždy a zásadně zkoumáno, zda splňuje zákonné podmínky pro to, aby mohl být zmocněncem, neboť jakékoli vady jsou snadno a rychle zjištělné a odstranitelné. Jedná se zejména o věk a způsobilost k právním úkonům (§ 27 o.s.ř.). Již samotné zjišťování těchto podmínek by si ale v dané věci vyžádalo značnou dobu, dále by bylo nezbytné osobu zmocněnce, vychovanou v právní kultuře odlišné od evropské, poučovat rozsáhleji a přitom při veškerých úkonech řešit otázku jednacního jazyka (§ 16 SŘ), což je ovšem nad rámec povinností správního orgánu. Nelze opomenout ani další časově značně náročné otázky, jako předvolání a účast při jednání apod. Těchto obtíží si byl nesporně žalobce vědom, a proto se soud plně ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že zplnomocnění zmocněnce bylo v dané věci nikoli snahou opatřit si kvalitní a odpovídající zastoupení ve správním řízení prostřednictvím právní pomoci, ale jen a výhradně snahou jednání paralyzovat. Je totiž nutno přihlídnout k následujícím ustanovením z. č. 361/2000 Sb. Podle § 123c odst. 3) je řidič povinen do 5-ti pracovních dnů od oznámení o započtení 12-ti bodů odevzdat řidičský průkaz s tím, že řidič pozbývá řidičského oprávnění uplynutím 5-ti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo oznámení doručeno. Žalobce dokonce až v průběhu správního řízení zplnomocnit zmocněnce z K. zcela zjevně s ohledem na ust. § 123f odst. 4) cit. zákona, podle kterého se běh lhůt, uvedených v předchozím ustanovení přerušuje. Tzn., že nadále by byl nositelem řidičského oprávnění a držitelem řidičského průkazu a s ohledem na problémy, z nichž některé byly výše nastíněny, by řízení

mohlo trvat i léta, aniž by na žalobce dopadl následek předvídaný v ust. § 123a a násl. zmíněného zákona. Takové obcházení zákona nelze připustit, neboť jde zcela zjevně proti smyslu ust. § 33 SŘ. Toto ustanovení totiž sleduje, aby zákona neznalý účastník mohl svá zákonná práva řádně v řízení uplatnit. To se ale netýká žalobce. Ten, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, jako účastník správního řízení podal odvolání, podal jej v zákonné lhůtě a podle obsahu se jedná o odvolání hovořící k věci a jasně formulující právní názor. Jen na okraj soud připomíná, že předmětné správní řízení nebylo řízením, ve kterém by musel být účastník zastoupen ze zákona (§ 32 SŘ).

Pro shrnutí je třeba zdůraznit, že otázka kvality zastoupení je otázkou, kterou řeší sám a výhradně zastoupený a je lhostejné, jakého (jak kvalitního) zmocněnce si zvolí. Nelze ale opomenout, že právo na zastoupení zmocněncem nemůže být zneužíváno k paralyzování řízení popř. až v takovém rozsahu, že jeho řádné ukončení by bylo i znemožněno.

Soud musel odmítnout odkaz žalovaného na metodický pokyn centrálního správního úřadu, neboť ten není obecně závaznou právní normou a její účinnost tudíž na účastníka řízení nedopadá.

Soud musí také upozornit na to, že pokud správní orgán jako v dané věci neakceptuje zastoupení účastníka, pak musí být na tento postup účastník upozorněn, avšak nikoli až v rozhodnutí. V dané věci to ovšem neznamenalo, že by touto vadou mohl být jakkoli reálně ovlivněn výsledek řízení, jak vyplývá ze správního spisu, ale i z dikce žaloby. Ani sám žalobce netvrdí, o jaké úkony v jeho prospěch byl zkrácen, když nebyl v řízení zmocněncem akceptován. V dané věci proto stačilo pouhé opatření, adresované účastníku a soud nevidí důvod, proč by správní orgán tak musel činit usnesením. Tato forma je předepsána jen v případech, předvídaných ust. § 32 SŘ a ohledně zmocněnce jen za okolností, předvídaných v ust. § 34 odst.4) SŘ.

Pro úplnost je nutno uvést, že tyto úvahy soudu jsou plně podpořeny i obsahem spisu, vedeného u zdejšího soudu pod sp.značkou 63 A 14/2010. Zde jiný účastník řízení, zastoupený v řízení před soudem též JUDr. D., také zplnomocnil v průběhu správního řízení (až spolu s podáním odvolání) A.E.K. z K., správní orgán I.stupně se dokonce již dne 12.4.2010 pokoušel doručit tomuto zmocněnci vyrozumění, avšak bezvýsledně a až do konce srpna t.r., kdy byl zdejšímu soudu předložen správní spis, není ani zjistitelné, zda taková osoba vůbec v Kuvajtu žije, popř. zda ví o svém pověření aj.

S ohledem na výše uvedené se soud musí zmínit i o tom, že úkony, které činil sám žalobce vůči správním orgánům, byly provedeny v zákonné lhůtě a kvalifikovaným způsobem, a proto by ani nedostatek zastoupení, pokud by byl přezkumem ověřen, neměl význam pro správnost rozhodnutí o meritu věci (§ 76 odst. 1, písm. c s.r.s.).

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 15.7.2010 sice stručně ale dostatečně konkrétně rozvedl, proč pokládá právní názor správního orgánu I. stupně za správný, takže se nemůže ztotožnit s žalobcovým názorem o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Také úvahy žalovaného nemají podobu pouhých spekulací, ale opírají se o konkrétní fakta, která pokládá žalovaný za relevantní.

Soudu proto nezbylo, než podanou žalobu pokládat za nedůvodnou a jako takovou ji zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Proto soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud rozhodl o meritů věci, proto se již nezabýval návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby podle § 73 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 1. listopadu 2010

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
samosoudce